

Vicdansızlık ve Adaletsizlik

Halkların Demokratik Partisi'nin (HDP) Diyarbakır'da başlatıp, İstanbul'a taşıdığı Vicdan ve Adalet Nöbeti 31 Temmuz- 6 Ağustos arasında bir hafta boyunca Kadıköy Yoğurtçu Parkında devam etti.

Yaygın gazete ve televizyonların görmezden geldiği "nöbet" için yapılan sosyal medya haberleri ve sınırlı sayıdaki gazete, dergi ve televizyonlara yansayan hali hiçte iç açıcı değildi.

Bütün park polisin çelik kafes bariyerleriyle çepeçevre kapatılmıştı. Ama o görüntüler çok azını gösterebiliyormuş. 4 Ağustos 2017 Cuma günü akşama doğru Yoğurtçu Parkındaki Vicdan ve Adalet Nöbetini ziyaret ettim.

Tek kelime ile "korkunç" idi!

Ürpertici güvenlik önlemleri daha yüzlerce metre uzaktan başlıyordu. Eski adı Kenan Evren olan Fenerbahçe lisesinin bahçesinde elliye aşkın belediye otobüsü park etmişti. Bunların tümü çevik kuvvet birimine aitti. Elli otobüs dolusu polis görevlendirilmişti. Oysa parka girmesine izin verilen kişi sayısı toplam 50 kişi idi. Daha önce 60 kişi sınırı vardı. Sırrı Süreyya Önder, 12 Eylül dönemi ile ilgili kıyaslama yaptıktan sonra 10 kişi daha düşürmüşlerdi. Önder nöbetin ilk günü şöyle demişti:

-12 Eylül'ün ilk bildirisi, 5 kişiden fazla insanın bir araya gelmesini yasaklıyordu. Bunlar da 60 kişi dediler. AKP yönetimi ile 12 Eylül faşizmi arasında sadece 55 sayısı var.

Yakınlık az bulunmuş olmalı ki, bu sayı 45'lik farka indirilmiş.

Abartılı güvenlik önlemleri belli ki güvenlikten çok caydırmaya yönelikti. Kurbağalı Dere Köprüsü bitimindeki polislere girişin nereden olduğunu sordum. İlk cevap "caydırmak" üzerine oldu:

-Giriş yasak!

-Belki ben girecek biri olabilirim.

O zaman esas girişin yerini gösterdi polis memuru... Altıyol'dan geliş ile Fenerbahçe Stadının kesiştiği üçlü kavşakta fiilen bir sınır kapısı oluşturulmuştu. Bu kapıda görev alan sivil memurların tümü "karşıt görüşlü" gençlerden oluşan militan topluluğu gibiydi. Sürekli olarak gergin konuşuyorlar, içeri girmek isteyen dayanışma ziyaretçilerinin önlerinde yer alan orta yaş üzeri insanlar da onları sakinleştirmek için bir kendi arkadaşlarına dönüyorlardı, bir polislere...

O hengamede ben de içeri girmek istediğimi belirttim. Tabii ki "olmaz" yanıtı aldım. O zaman ilk kez işe yarayacak olan sarı basın kartımı ortaya çıkarttım. Bu sefer de "normal kimliğimi"

istedi karşıt görüşlü genç. Haliyle itiraz ettim:

-Sarı Basın kartı anormal mi?

-Beyefendi zorluk çıkartmayın.

-Cumhurbaşkanı bile bu kartı önemsiyor. Sarı Basın kartları yok içerdeki gazetecilerinin çoğunun diyor. Bak Sarı

Basın kartlı bir gazeteci buldunuz bırakın geçsin.

-GBT taraması yapacağım belki...

-Aranan bir adam niye polise gelip kimliğini çıkartsın ki?

Aslında esas söylemek istediği "benim işim burada zorluk çıkartmak" diyemediği için böylesi saçma sapan yollara sapıyor. Basın kartı üzerinde TC kimlik numarası var ama o nüfus kağıdındaki numara üzerinden GBT taraması yapacağını söylüyor.

Söylenerek geçiyorum. Eklemeyi de ihmal etmiyorum:

-Yugoslavya iç savaşı sırasında bu basın kartıyla bütün Sırp asker ve polislerin tuttuğu kontrol noktalarından kolayca geçmiştim!

Varın siz artık Yoğurtçu Parkı için alınan güvenlik önlemlerini anlayın. Türkiye'deyim, Türkçe konuştuğum polislerle Türkiye Cumhuriyeti Başbakanlık Basın Yayın Enformasyon Genel Müdürlüğü tarafından verilen Basın kartım geçiş için yeterli olamıyor. Ayrıca "içerde" bulunanlar da Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları.

Parkı kastederken tırnak içinde "içerisi" demem boşuna değil. Çelik kafes bariyerleriyle bir üstü açık cezaevi oluşturulmuş. Bir sıra parkın dışı çizgilerine duvar çekilmiş, içine de iki ayrı sıra var. Bir de çelik kafesli koridor var.

Burası "açık görüş avlusuna" yani "Vicdan ve Adalet Nöbeti"nin tutulduğu alana açılıyor. İnsanın içi daralıyor, kendinizi cezaevinde hissediyorsunuz.

Yoğurtçu Parkı yan yana üç futbol sahası büyüklüğünde bir alana denk geliyor. Nöbet tutulan bölge ise ancak bir basketbol sahası büyüklüğündeydi. Bütün park kapatılmış ki, çevrede oturan insanlar Vicdan ve Adalet Nöbetini ve nöbetçilerine lanet okusun. Onların yüzünden bu çileler çekiyor desinler. Orta zekalı bu düşünce tarzını eski İstanbul Valilerinden Muammer Güler, 1 Mayıs 2008'de DİSK'liler Taksim'e çıkmasını diye uygulamıştı. Anadolu yakasından Boğaz Köprüsüne girişte Altunizade'de kimlik kontrolü yaptırmış, doktorlar ameliyatlarına

Vicdansızlık ve Adaletsizlik

yetişememişlerdi.

Bütün teorisi "DİSK'in yüzünden" dedirtmek idi. Zavallı bir bakış açısıydı.

Ama geçmedi aynı zavallılıkta devam ediyor.

Bütün bunlara karşın HDP'lilerin direnci devam ediyor. Parkın içinde İstanbul Milletvekili Filiz Keresteci, Mardin milletvekili Prof. Dr. Mithat Sancar, HDP Parti Meclisi Üyesi Yurdusev Özekmenler ziyarete gelenleri karşıyorlar.

Karşılıklı konuşmalar yapılıyor. Sonra da hızlı biçimde terk ediliyor. Çünkü dışında bekleyenler var. Parkta toplam 50 kişi olmak zorunda. Buna da ülkemizde demokrasi var eylem özgürlüğü uygulanıyor demiyorlar mı, insanın delireceği geliyor.

Peki bütün bunlar boşuna mı?

Asla öyle değil. Jean Paul Sartre'in 1975'te Michel Contat'ın sorularına verdiği yanıtlarda verdiği yanıtlardan birinde şöyle diyor:

"Eğer özgürlük için yapılan mücadelenin zorunlu olarak başarısızlığa mahkûm olduğuna kani olmuş olsaydım, mücadele etmenin hiçbir anlamı olmazdı!"

Demokrasi ve özgürlük mücadelesi araya giren kesintiler dışında ilerlemeye devam ediyor. Ancak şimdilik gördüğümüz şey tarihin karanlık dönemlerinden küçük bir kopya:

-Vicdansızlık ve adaletsizlik!